

זדון הזינה

עלון עדכון 15.04.2024

דזר העורכת / חנה רזינשטיין

הימים חולפים, חג הפסח מתקרב והאביב שאמור לשמח בבלובו ופריחותיו, כמו תקוע בגרון. איך חוגגים או מציינים את החגים והמועדים המורכבים שלפנינו? במצב בו המלחמה עדיין בעיצומה, 133 חטופים עדיין בגיהנום שבי החמאס וביניהם שניים משלנו, נדב ויגב.

רבים מאיתנו, נוער ומבוגרים, שותפים באופן פעיל במאבק להשבתם ובימים אלו, כשיש קולות ראשוניים של אולי סוף סוף "עסקה" להשבתם, פעילות זו משמעותית במיוחד.

עולות שאלות, באיזה אופן נציין את יום השואה, כשזוועות ה-7 באוקטובר עוד כל כך טריות, חיות ומציפות? איך יהיה "מרוץ הלפיד" הכל-כך יקר לכולנו? ומה נעשה ביום הזיכרון כשאנחנו רחוקים? איך נציין את יום העצמאות בתוך מלחמה שלא מסתיימת?

שאלות קשות המבקשות מאיתנו חשיבה משותפת, גמישות מחשבתית ופתיחות להתאמות למצב המורכב בו אנו חיים. כמו בשלל נושאים איתם אנו נדרשים להתמודד, נמצא יחד את המענים שיכילו שמירה על מסורות חשובות ויקרות לנו במציאות שונה.

לחלק מהשאלות כבר ניתנת תשובה: מתארגן סדר פסח משותף, עם צוות שלקח על עצמו ליצור פסח קיבוצי בעיר: בטוח שיהיה מוצלח, מרגש ומיוחד.

עם סיכום וסיום תהליך המעבר למענה הקהילתי בבאר שבע, אנו כבר בשלב הבא, ובו התחלנו במעגלי שיח לשיתוף ועיבוד מה שעברנו עד כה והתחלת מחשבות על העתיד שעדיין די לוט בערפל.

נאחל, נקווה, נאמין ונפעל לימים טובים יותר בעתיד!

עורכת: חנה רזינשטיין

צוות המערכת: אורי רז, ענת מרלא, עמית סיגאוי

מקווים להתחיל בבניית הסכנות החדשות לפרות בתוך כחודש, כך שאלה תהיינה מוכנות לאכלוס כבר במהלך רבעון IV.

מטעי נירים: (אבוקדו; ליצי') - הקטיף מתבצע עפ"י התכנית (+) במידה רבה בזכות מתנדבים ישראלים שמגיעים אלינו בצורה מאורגנת (ישראל היפה!). שאר העבודות השוטפות נדחו (עדיפות לקטיף), ובתקופה הקרובה במקביל לסיום הקטיף **ליצוא** יחלו בעבודות השונות שנדחו עד עתה במקביל לקטיף לשוק המקומי (גיזום, ניקיון עשביה וכיוצ"ב).

יבולי איכות: בימים אלה מפנים את יתרת כמות הבטטות ממגדל חיצוני שאוסמו בבתי הקירור שלנו מאז מחצית אוקטובר 23' וזאת כהכנה לקליטת תפוז"א ממשקי יח"מ, שאמורים לאכלס ולמלא את בתי הקירור בחודשים הקרובים. ממשיכים למיין ולארז אבוקדו עפ"י התכנית ועוסקים בשיפוצים הכרחיים במערכות השונות בבתי הקירור ובבית האריזה.

גד"ש: כ- 36% מכלל החלקות שלנו (מהקיבוץ ועד לגבול) לא מעובדים נוכח איסור מוחלט להגיע לשטחים שממערב לקיבוץ. כתוצאה מכך היקף הזריעה נמצא בחוסר ביחס לתכנית הגידול המקורית של תפוז"א וחטיטה, ולמעשה מגדלים כדי 70% בלבד מפוטנציאל הגידול. המראות בחלק מהשדות קשים לצפייה שכן שרשראות הטנקים, התותחים ושאר הכלים הכבדים אינם ידידותיים כלפי הקרקע... נאלץ בהמשך להתדיין (ומן הסתם להתווכח) מול הגורמים הרלוונטיים על מנת שנוכל להשיב איכשהו את השדות למצב חקלאי בו ניתן לזרוע ולגדל (מחקרים מראים כי הליך כזה - טיוב מחדש - עשוי לארוך כדי 4-5 שנים!). צוות העובדים חזר לעבודה מסודרת ככל שניתן ובימים אלה נקצרה החיטה לשחת ולתחמיץ, אוספים צנונית ותפוז"א לחו"ל ולשוק המקומי, זורעים בוטנים ומטפלים באופן שוטף בכל הגידולים שנזרעו בחצי השנה האחרונה.

כללי: לאחר שהושלם מעבר הקיבוץ לבאר שבע ניתן לאמר כי הצוותים מצליחים להפעיל בצורה יפה מאוד את הענפים, כמובן תחת מגבלות ברורות וקשיים רבים נוכח הנסיבות. ביום 31.3.2024 אישרה הועדה הכלכלית את הדוחות **התמחיריים** של כלל התאגידים כך שיש ברשותנו תמונה ברורה יחסית ביחס לתוצאות 23'. הדוחות **הכספיים** (ברמת מאזן מאושר) עדיין לא סוכמו וטרם אושרו, אני תקווה כי נצליח להשלים גם תהליך זה במהלך החודש וחצי הקרובים. זו ההזדמנות המתאימה לברך ולהודות **ליעל** ולכל עובדי.ות אגף הכספים וכל מנהלי הענפים - על שעמדו בלוחות הזמנים "הרגילים" שהוכתבו לתכלית זו (אישור דוחות תמחיריים **לא יאוחר מ-31.3**), לוחות זמנים שגם בשנה רגילה הם צפופים ומאתגרים - **כל הכבוד**.

בעקבות אירועי החודשים האחרונים, הפעילות שלנו בשילוב עם תכניות העבודה של מנהלת תקומה חידדו את הצורך בהכנת תכנית אסטרטגית לכלל הפעילות העסקית של נירים בשאיפה לפתח את מכלול העסקים של הקיבוץ ותאגידיו. לאחר בחינת מספר אפשרויות, בחרנו להתקשר עם מחלקת הייעוץ הכלכלי של BDO. את תוצרי העבודה נציג בהנהלה הכלכלית ולציבור כולו.

רפת: לפני כחודש לערך, לאחר שהתייצב צוות העובדים עת חזרו העובדים התאילנדים שלנו לארץ, חזרנו ל- 3 חליבות ביום. כתוצאה מכך כמות החלב היומית כמו גם איכותו במגמת עליה. לאחרונה עודכנה מכסת החלב שלנו והיא עומדת על כ- 4.84 מ' ליטר בשנה, ועל מנת לעמוד בכמות זו נדרשות עוד פרות חולבות כאשר תנאי הכרחי הוא מקום ראוי ומתאים לאותן פרות. הצלחנו לאחרונה לקבל היתר בניה ובימים אלה ממש מסתיים מכרז קבלנים גדול בסופו ייבחר הקבלן המבצע. אגף הכספים החל להתארגן על מנת לגבות את עלויות ההקמה ואנו

מתקן **פוטו וולטאי קרקעי**: לאחר שאושר לנו להגדיל את היקף ייצור החשמל באמצעות מערכת קרקעית פוטו וולטאית לכדי 400 ד' בסה"כ, אנו מקדמים קבלת אישורים לתוספת של עוד 150 ד' המתווספת למערכת פוטו וולטאית שכבר ברשותנו בגודל של 250 ד'. ככל ונצליח לעבור בהצלחה את הועדות השונות, תוספת זו של 150 ד' צפויה לתרום לנו הכנסה ראויה במהלך שנים רבות קדימה.

מאגר: המאגר שלנו, שבשנים האחרונות כמעט ולא התמלא במים (וכשכבר התמלא איכותם חייבה ערבוב עם מי שפד"ן שאם לא כן לא ניתן היה להשקות באמצעותם את הגידולים השונים), יעבור בקרוב מאוד למודל עסקי של נותן שירות לחב' "מקורות" תמורת שכ"ד. לא תהיה יותר שאיבת מי שיטפונות מהנחל (ככל ויהיו שיטפונות), ולמעשה בזכות המאגר אותו אנחנו אמנם נדרשים לשפץ ולהסדיר - נזכה לזרם הכנסות חודשי קבוע וידוע מראש. ההסכם עם חב' "מקורות" הינו ל- 15 שנים והוא עומד להיחתם בימים הקרובים (גם באירוע זה נדרשת היערכות כספית משמעותית ביותר ואנו עוסקים בכך).

סיכום תהליך המעבר של נירים לצאר שזע נאמצר 2023 - פברואר 2024 / ענת מרלא

לפני כחודש וחצי הושלם המעבר של כלל קהילת נירים שלוקחת חלק במענה הקהילתי בבאר שבע, לדיוור בעיר. תהליך המעבר ארך מספר חודשים - החל משלב חיפוש החלופות וקבלת ההחלטה ועד ליישום בפועל והשלמת המעבר. מסמך זה מסכם בקצרה (יחסית) את שלבי המעבר, ומסכם במספר תובנות שניתן לגזור מתהליך זה להמשך.

שלב ראשון: חיפוש חלופות וקבלת החלטה על ב"ש - נובמבר 2023

מספר שבועות לאחר ההגעה למלון המלך שלמה באילת, וככל שהתבהר כי התקופה שבה נהיה מחוץ לנירים תהיה ארוכה משמעותית ממה שחשבנו בהתחלה, עלה הצורך להתחיל ולחפש פתרונות מגורים לשלב הביניים. בשלב ראשון יצא צוות בהובלת ערן וניב לבחון חלופות בנתניה ובבאר שבע - במרכז הקליטה נורית. בהמשך התקיימה פגישה עם מ.א. רמת הנגב על מנת לבחון את האפשרות להעביר את הקהילה למלון קדמא ולפתרונות משלימים שם.

בשלב זה החל להתגבש צוות רחב יותר, שיצא ב-7.11 לבחון מספר חלופות נוספות - בחינת עומק של מרכז הקליטה נורית, ירוחם, מלון קדמא ומגורים בדירות בבאר שבע. לאחר הסיור הראשון הוחלט לקיים סקר מיפוי צרכים קהילתי כדי להבין מה הצרכים והרצונות של הקהילה. סקר זה הוצג לקהילה ב-13.11 ועיקרי מסקנותיו היו שחשוב למצוא מקום שיאפשר פתרונות מגורים מודולריים ומותאמים לצרכים, מענה חינוכי ויכולת להמשיך לקיים חיי קהילה.

צוות חיפוש פתרון ביניים הורחב עם אנשים נוספים מהקהילה, בדגש על גיוון גילאי. הצוות גיבש המלצה על חלופת באר שבע. על מנת לקבל החלטה בהסכמה רחבה ובלוחות זמנים מהירים ככל הניתן, התקיים תהליך שיתוף ציבור - הוכנה מצגת מפורטת על המענה בב"ש שנשלחה והודפסה והתקיימו מספר מפגשי הסבר ושיתוף במלון ובזום. בסוף התהליך נערכה שיחת קיבוץ ולאחריה התקיימה הצבעה שבה השתתפו כל חברות וחברי הקהילה, חברים ותושבים, מגיל 21 ומעלה. ההחלטה לעבור לב"ש התקבלה ברוב של 90% (17.11.23).

עם קבלת ההחלטה העקרונית על קידום המעבר לב"ש, החל השלב הבא - שהוא איתור מכלול פתרונות הדיוור וגיבוש המענה הקהילתי.

שלב שני: תהליך היישום וההכנה למעבר - אמצע נובמבר 23 - תחילת ינואר 24

בשלב זה עסק הצוות במספר משימות מרכזיות:

העברת מידע וחיבור הקהילה לפתרון בבאר שבע - באמצעות מספר ביקורים בעיר ובמוקדי הדיור השונים (משען, קריית גנים, שכונת הפארק ובשלב הראשון גם בית יציב וגני יעלים, שירדו בהמשך מהפרק בשל חוסר התאמה וביקוש והוחלפו בבית העותמאני), העברת מידע ותמונות.

יצירת ממשק משותף עם תקומה, עמידר ועיריית באר שבע - על מנת לקדם את איתור פתרונות הדיור והמענים הקהילתיים המשלימים (מבני חינוך וקהילה, משרדים וכו') ולהתחיל לייצר קשרי עבודה ותכנון משותף עם צוותי העירייה בתחומי הקהילה, החינוך, התכנון ועוד. עבודה רבה במיוחד הושקעה בנושא איתור גני הילדים, שכללה עבודה מול תקומה, עיריית באר שבע, משרד התמ"ת ומשרד החינוך - הסבת דירות מגורים לתקן הנדרש, הצטיידות וריהוט הגנים, בניית צוותים וכו'.

מו"מ על ההסכם עם תקומה ועמידר - לעיגון כלל התנאים המשפטיים והכספיים, ההתחייבויות ולוחות הזמנים עבור מי שבמענה הקהילתי וגם הקהילה שאינה במענה הקהילתי.

יצירת הממשק עם החברות העסקיות המלוות - הובלת פרויקט הריהוט והאבזור וגיוס המתנדבים למימוש המעבר, הכנת הדירות והרכבת הריהוט. כחלק מכך - יצירת חבילות ריהוט ואבזור לבתים, הצגתן לקהילה ובחירה והרשמה.

הרשמה למענה - קליטת בקשות וצרכים ושיבוץ המצטרפים למענה בפתרונות הדיור לפי רצונם.

שלב שלישי: המעבר עצמו - דצמבר 23 - פברואר 24

הקבוצה הראשונה שעברה לבאר שבע היתה קבוצת דיירי משען, שהחלו לעבור במדורג מסוף דצמבר (19.12 והלאה). לאחריהם עברו דיירי הבית העותמאני

וקריית גנים החל מאמצע ינואר. המעבר לשכונת הפארק - שהיה אמור להתבצע החל מאמצע ינואר - נדחה בשל עיכובים בהכנת הדירות ובהגעת הריהוט, והתבצע בפועל בהדרגה החל מהשבוע האחרון של ינואר ועד לשבוע השלישי של פברואר. בשלב זה, ובשל העברת מערכת החינוך של נירים לפעול בבאר שבע ובבני שמעון, היו מרבית המשפחות עם הילדים במלון ובפתרונות דיור דומים בעיר עד שדירתם היתה מוכנה.

האתגרים המרכזיים בשלב זה התמקדו בשכונת הפארק וכללו:

- יצאנו לדרך עם מחסור של כ-50 דירות - איתור כלל הדירות הדרושות לקהילה.
- הגעה להסכמות חוזיות עם הקבלנים והסבת הדירות ממכירה לשכירות.
- הכנת הדירות - שמרביתן הגיעו לסיום הבנייה אבל לא לסיום גמרים (כלים סניטריים, ריצוף, צבע וכו'), התקנת מזגנים, מטבחים וסיום גמרים בדירות ותאורה בזמן המעבר עצמו.
- ביצוע בדיק בית ורשימות ריג'קטים בכלל הדירות, תיקונים והתאמות בדירות, ניקיון והכנת הדירות לריהוט.
- הזמנת ריהוט, מוצרי חשמל, תאורה, כלי מטבח וכו' בהיקפים גדולים ותחת מגבלות מלאים קיימים בשוק.
- קצב איטי מהמתוכנן של הגעת הריהוט מאיקאה, וצורך ביצירת פתרון משלים (שמרת הזרע) תוך כדי תנועה.
- הצורך במתנדבים רבים לצורך קליטה והרכבת הריהוט בדירות.
- אתגרים משפחתיים עקב השהות הממושכת במלון.
- הכנת הגנים להפעלה - ריהוט, אבזור, אישורים וכו'.
- יצירת מענים לפעילות לילדים ומשפחות בעת שהגנים סגורים בימי היערכות.

כאמור, עד השבוע האחרון של פברואר הושלמו כלל המעברים, ובשבועות שחלפו מאז ממשיכות התאמות - תיקונים בבתים, השלמות ציוד, התמקמות בשכונות והתחלת התהוות לו"ז קהילתי של שגרת חיים.

סיכום ומבט קדימה

בתהליך המעבר לקחו חלק עשרות אנשים מהקהילה, מרביתם בהתנדבות מלאה או בהיקף רחב בהרבה מהגדרת התפקיד או היקף המשרה שלהם בנירים.

בשורה התחתונה ולאחר השלמת תקופת המעברים המורכבת, נראה שאפשר לומר שכיוונו גבוה מבחינת ההחלטה והיעד, והצלחנו ליישם זאת: כלל חברות וחברי הקהילה נמצאים בדיור המותאם לצרכים שלהם, בסטנדרט גבוה ומכבד. מבני החינוך יפהפיים, הצוותים יציבים והקליטה בבתי הספר מתנהלת היטב.

הבחירה בבאר שבע מוכיחה את עצמה הן מבחינת המיקום והקרבה לנירים ולמקומות העבודה של רבים מאיתנו, הן מבחינת התשתית העירונית העשירה והמגוונת שעומדת לרשותנו, והן מבחינת השותפות האמיצה עם עירייה שצוותיה רתומים באופן מלא לקליטה שלנו פה ולהבטחת ההשתלבות הטובה שלנו בעיר.

יש לנו הרבה על מה להיות גאים – התוצר הסופי משקף קהילה שכיוונה גבוה, לא ויתרה והצליחה להוציא לפעול פרויקט ענק ומורכב בצורה טובה.

תובנות מרכזיות

- קבלת החלטות פתוחה ומשתפת מובילה להחלטות יציבות ומתאימות ומייצרת אמון. תהליך השיתוף היה טוב בתחילת התהליך ופחות טוב במהלך המעבר. לתהליכים הבאים חשוב שיהיה מרכיב קבוע של עדכון והעברת מידע לכל אורך הדרך.

- תהליך פתוח להצטרפות – חשובה יצירת צוותים מגוונים ופתוחים שמאפשרים למי שרוצה להצטרף להשפיע ולקחת חלק גם בתחילת התהליך וגם במהלכו.

- צוותים שקופים מול הקהילה – חשוב שתהיה בהירות לגבי חלוקת התפקידים ומי אחראי על מה, על מנת שאנשים ידעו מי הכתובת בכל נושא.

- ניהול פרויקט עתיר מתנדבים – חשוב שתהיה תשתית ברורה וסינכרון כדי לייצר עבודה

אפקטיבית. בנוסף, ההסתמכות על מתנדבים עלולה לייצר תלות, כיון שמדובר ב"משאב מתכלה" וחשוב לוודא שניתן לקדם תהליכים לא רק על בסיס מתנדבים.

משימות להמשך

- סגירת קצוות של הפרוייקט – מבחינת תקציבים קהילתיים ומשפחתיים.
- המשך טיפול בצרכים הקשורים לדירות – כתובת ברורה לטיפול בתקלות וכו'.
- לקראת תהליך החזרה הביתה – לבנות צוות שיוביל את התהליך על בסיס התובנות והמסקנות של תהליך המעבר לב"ש.
- האתגר המרכזי: ההתבססות וההתארגנות בבאר שבע – לאחר השלמת המעבר מבחינה פיזית ולוגיסטית, יצירת שגרת חיים, אספקת הצרכים והשירותים השוטפים ומפגשי קהילה ובעיקר חיזוק תחושת היחד.

תודה ענקית לצוות המוביל של המעבר שלקח על עצמו את הפרוייקט והשקיע כמה חודשים של עבודה אינטנסיבית וזכה למעט מאוד שעות שינה: ירון גרימברג, דני פרטוש, אלדד הס, דפנה זיו, לילך אבן צור, ליאו דנינו, יגאל קריחלי, גולדי פוירשטיין, עירית ארבל, רודד אוריין ומאיה ליברמן, ולרותם איסר ושוש לוי שהיו שותפות מרכזיות במימוש הפרוייקט.

תודה לכל מי שהיו שותפים בשלבים השונים בצוותי הכנת וגיבוש ההחלטה לעבור לבאר שבע, באיתור ובחינה של החלופות, בהסברה ומתן מידע לקהילה, בשיבוץ המשפחות לדירות ועוד – ויש רבים וטובים כאלה.

תודה לצוותי החינוך המדהימים של הגיל הרך והחינוך החברתי, בהובלת אירית חפץ, הדס גרימברג ומריאלה רוצ'מן, על פרויקט אדיר חינוכי-רגשי-קהילתי ולוגיסטי שבוצע בצורה מעוררת השראה וממשיך להוות בסיס איתן עבור כלל הקהילה.

תודה לחברות העסקיות שהובילו אופרציית מתנדבים ענקית ומרשימה בהובלת אפרת, יהלום, דורון והילי. תודה לעשרות הרבות של המתנדבים שהגיעו מכל הארץ כדי לאפשר לנו לממש את המעבר.

תודה לכל צוותי עיריית באר שבע על הסיוע המתמשך בכל דבר שהיה קשור במעבר - מפתרון בעיות לוגיסטיות ועד סיוע וחיבוק באמצעות פעילויות לילדים, פעילויות קהילתיות ועוד.

תודה לכל חברות וחברי הקהילה שלקחו חלק פעיל מאוד בהכנת הדירות והמעבר עצמו - סחיבות, ניקיונות, בדיקת חוסרים בדירות, הרכבות, תליות, גיוס מתנדבים ועוד ועוד.

תודה לכל מי שממשיך ולוקח על עצמו תפקידים, יוזמות ופעילויות כדי להבטיח שיהיה לנו טוב ביחד בבאר שבע.

בפרויקט כל כך מתמשך ומורכב, בוודאי נשמטו שמות מרשימת התודות. אם פספסתי מישהו, אני מתנצלת. אנא עדכנו ונפרסם תיקון בהמשך!

פרויקטים לתקומת נירים / יהודה קפלון

קהילת נירים נמצאת במצב מורכב לאחר השבת השחורה, תחושות אובדן ואבל על נרצחינו והפקרה נוספת על חטופינו, חוסר בטחון בסיסי ואי וודאות לגבי העתיד. במצב משברי כזה יש גם הזדמנות לגייס את העולם להיות שותפים לתקומת נירים.

צוות גיוס משאבים כולל את **יהודה** כמנהל הצוות, **דפנה בן עמי** (גייסת משאבים במשרה מלאה), **מיכל רהב** מנהלת את כל פעולות הצוות כולל ניהול קשרי תורמים, **חגי אדל**, **מיכל**, **מרסלו**, **מאיה ואבשלום** מובילים את רוב הסיוורים בנירים עם תורמים פוטנציאליים וגורמי ממשל.

בעתיד אנו מתכננים לשלוח את חברי נירים להיפגש עם קהילות שונות בארה"ב, דרום אמריקה ואוסטרליה, במטרה לגייס שותפים לתקומת נירים. אנו מקווים שהשותפים יבחרו לעזור לנו באחד מהפרויקטים שנציג לפניהם.

בתאריך 3.4.24 קיימנו שולחן עגול של הקהילה במטרה לדייק ולהגדיל את "בנק" הפרויקטים. מדובר על פרויקטים מעבר לבינוי נירים, שהמדינה ותקומה התחייבו לבצע.

פרויקטים קהילתיים

להלן רשימת הפרויקטים שעלו בשולחן העגול ובדיונים מוקדמים בקהילת נירים.

1. בנית בתים - שכונה חדשה לצמיחה דמוגרפית.
2. בנית שכונה להשכרה לתושבים.
3. שיקום תשתיות ברחבי הקיבוץ (חשמל, ביוב ומים).
4. כלבו וחדר אוכל ממוגן (הועלו רעיונות שונים ומפורטים לגבי ח"א).
5. הרחבת גן ילדים / בנית גן ילדים נוסף.
6. שיפוץ מרכזון (ד-ו).
7. שיפוץ / בנית מבנה למועדון נעורים.
8. שידרוג ברביט (בר קיבוצי).
9. הקמת מרכז תעסוקה - WE WORK
10. הגדלה ושידרוג גינה קהילתית, כולל חממה טיפולית.
11. שיקום מתקני הספורט כולל מגרש כדור רגל תקני.
12. מתחם ספורט ובריאות - חוגי תנועה, פילטיס, יוגה (שינוי יעוד אולם הספורט).

13. העברת הארכיון לבית הקיטור, והפיכת הארכיון לדיגיטלי.
 14. שידרוג בית המגן, הנצחת כלל חברי נירים, מורשת נירים.
 15. שיפוץ מכון חליבה / סדנת תחריט וגלריה לאומנות.
 16. בריכת שחיה מקורה ומחוממת.
 17. בית מלאכה קהילתי.
 18. מרכז מו"פ חקלאי (אבוקדו) + אבוקדו כעסק תיירותי.
 19. הפיכת הבריכה לגן אירועים.
 20. גינת כלבים.
 21. גן שעשועים.
 22. חדר מוזיקה – לשימוש חברי הקהילה.
 23. משחקה – ג'מבורי לכל הגילאים.
 24. מחסן טיולים וציוד לתרבות.
 25. תיעוד – החל מ-7.10. פרויקטים עסקיים
 1. הגדלת הרפת (סככות ושידרוג מכון החליבה).
 2. בית אריזה חדשני לאבוקדו למספר קיבוצי העוטף.
 3. הגדלת שטחי המתקנים הסולאריים.
 4. חיבור המאגר למקורות והשכרתו ל-15 שנים.
 5. הגדלת שטחי המטעים של נירים.
 6. שידרוג המטווח.
- הנהלת החינוך וועדת תכנון ידונו בהצעות השונות, ולאחר מכן הדיון יעבור לקהילה לקביעת סדרי עדיפות.
- בהזדמנות זו נבקש למסור כי במידה ויש לחברים הצעות נוספות, מוזמנים לפנות ליהודה עד פסח.
- צוות גיוס משאבים העביר כבר רשימה ראשונה של פרויקטים לתורמים פוטנציאליים באמריקה הדרומית, אוסטרליה וארה"ב.

ראיון עם חנה פרי / חנה רוזינשטיין

במהלך השנים נוצר בין חנה לביני קשר מיוחד של חיבה מבלי שנדע למה ואיך. אולי מפני שאנחנו חולקות את אותו שם עתיק של אימהות ואולי כי חנה היא כזו שיוצרת קשרים של חיבה עם אנשים רבים שזכיתי להיות אחת מהם.

בשנים שבהם הייתי חלק מצוות "נירים מחר" לשינוי אורחות החיים, חנה דאגה לשאול לשלומי, לחזק ולעודד, גם אם לא היה לה ברור מה הדרך הנכונה.

כמה ימים לפני היום הנורא של ה-7.10 נפגשנו בכל בו. חנה סיפרה כמה טוב לה וכמה היה נכון לה השינוי שעשינו. היא סיפרה שהיא נהנית מאוד מהשכנות עם נדב ושהוא יודע כל כך לעזור ולדאוג לה. אמרה שרועי דואג ומטפח את הגינה המקסימה שלה ושהוא בטוב. סיפרה כמה נחת היא רווה מאיילת, אייל והנכדים, וכמה טוב שהיא יכולה לנסוע אליהם מתי שהיא רוצה.

התרגשתי מאוד מהשיחה הזו. לא יכולתי לשער כמה מהר הכול יתנפץ באופן טראגי ובלתי נסבל.

חנה נענתה ברצון לבקשתי לראיין אותה לעלון נירים.

נסעתי ליגור עם נעמה בתי. השיחה בין שלושתנו נמשכה בנועם וקרבה. כמעט שכחתי שעלי לראיין אותה.

מהטיול הגיעה לנירים לבקר חברה ששהתה בנירים כמתנדבת, בגל המתנדבים הגדול ששטף את ישראל אחרי מלחמת ששת הימים. בנירים פגשה חנה את רפי, חייל בודד שהגיע לנירים עם גרעין "תדהר". חנה ורפי הקימו משפחה בנירים ובהמשך נולדו רועי, נדב ואיילת.

חנה עבדה במגוון רחב של עבודות: "כמו נקלטת טובה, עשיתי את כל הסיבוב של מטבח, בתי ילדים, קומונה, כל בו ולבסוף הגעתי לניהול הקונפקציה".

בכל מקומות העבודה תרמה מכישוריה, אך מכולם, ניהול הקונפקציה פתח לה אופקים רחבים של ניהול ושיווק. חנה מספרת שבתפקיד זה למדה רבות במגוון תחומים. היה לה חשוב שתשרור אוירה טובה במתפרה וחילוקי דעות יפתרו בדרכי נעם. מאוד אהבה לנסוע עם ה-GMC הגדול, לבושה במיטב בבגדי "נירית" בין הקיבוצים ולשווק ולמכור. בשלב מסוים ובעצה אחת עם גורמי המשק, הוחלט שאין ביכולתנו לעמוד בתחרות עם המחירים של תוצרת המגיעה מסין והמתפרה נסגרה.

לאורך השנים חנה מרגישה בנירים בבית. מילאה תפקידים במסירות ובנתה לעצמה חיים המתאימים לה בתוך המרחב הקיבוצי.

שאלתי איך היה לה להיות אמא צעירה בלינה המשותפת. העלינו זיכרונות מהמודל המיוחד והשנוי במחלוקת הזה. בהתחלה חנה חשבה שזה דבר מיוחד ונהדר. התיאוריה נשמעה לה רומנטית ואידיאלית. יחד עם זאת, כשנולדו הילדים, נתקלה גם בחסרונות השיטה ובקשיים. היה לה קשה להתחבר לרעיון שהמטפלות יודעות טוב יותר מאם מה נכון לילד. "לא הייתי אמא ישראלית רגילה והילדים לא תמיד היו התאימו לריבוע המצופה". "הייתי די Trouble maker", היא מעידה על עצמה... יחד עם זאת הילדים זכו למעטפת מתאימה וחנה שלמה עם הבחירות שלה לאורך הדרך.

נוסף לעבודה ולגידול הילדים, חנה הייתה

כולנו מכירים את הזהות החדשה והאיומה שבה חנה מוכרת כיום: חנה פרי, זו ששחררה משבי החמאס בפעימה הראשונה, אחרי 49 יום במנהרות. אמא של נדב שעדיין שם ואין אפשרות אפילו לדמיין את עוצמת הכאב והדאגה לו. אמא של רועי ז"ל שנרצח ביום הנורא ההוא ואמא של איילת שמגויסת למאבק לשחרור נדב וכל החטופים, יחד עם המשימה להקיף את חנה בקרקע משפחתית חמה, מכילה ועוטפת לשיקום.

ביקשתי מחנה שתספר דווקא על עצמה מההתחלה.

חנה נולדה בדרום אפריקה למשפחה טיפוסית בקהילת יהודי דרום אפריקה. מרכז חיי הקהילה סבב סביב בית הכנסת ותנועות הנוער. היו "הבונים", "ביתר" ו"בני עקיבא". כולם חלקו את אותה המטרה – עלייה לישראל.

בבית הכנסת ציינו חגים ומועדים. חנה זוכרת קהילה פעילה ונוף ילדות יפה וציורי.

חנה עלתה לארץ ב-1966 בגרעין "אתגר ב" לקיבוץ צרעה. היא הייתה אז בת 22. זו הייתה תקופה בה המצב בדרום אפריקה היה מסוכן ואנטישמיות התעוררה שם, בנוסף לאפרטהייד. רמי (ריימנד דוד) אחיה הגדול של חנה שכיהן בתפקיד משמעותי בתנועת הנוער "הבונים", עלה לישראל שנה לפניו, בגרעין "אתגר א".

בצרעה למדה באולפן ועם סיומו עברה בעקבות רמי אחיה למעיין ברוך.

האח רמי נהרג בתאונת עבודה, ולאחר האסון הזה הוריה ואחותה הצעירה עלו לארץ למעיין ברוך. אמא של חנה התקשתה להתאושש מהאסון, ונהגה להיות שעות ארוכות בבית הקברות. המשפחה הבינה שיש צורך בשינוי.

ההורים עברו לדירה קטנה בכפר שמריהו וחנה טסה לטיול. כששבה

יחד עם האבל, הכאב, הגעגועים והדאגה חנה מחליטה בכל בוקר לבחור בחיים ולעשות ככול יכולתה שלא להכביד. משתדלת לפגוש את הנכדים בחיוך ובחיבוק. המוטו שלה: "אם אני בסדר, המשפחה שלי תהיה בסדר". "אם אני מתפקדת, עסוקה, הולכת לחוגים, טיולים והרצאות, איילת, אייל והנכדים ישנו מעט טוב יותר בלילה..."

"קיבוץ יגור הוא קיבוץ מכיל ומחבק. קיבלו אותי כאן בחום, עזרו ועוזרים לי יחד עם איילת והמשפחה בכל מה שניתן".

חנה מתגעגעת לנירים, נזכרת בבית שאהבה וחשה בו בטוחה ומוגנת. מתגעגעת לשכנים ולחברים, נזכרת בגינה ובחתול שנשארו מאחור ודואגת לקהילה, על אף שהיא לא חושבת שתוכל לחזור למקום בו הכל קרה. היא מאוד רוצה להיות חלק מקהילת קיבוץ נירים.

חנה שמחה למאוד ביקורים אצלה (תזכרו לתאם. יש לה ל"ז עמוס) ומשתדלת להגיע לבאר שבע לאירועים קהילתיים.

לסיום חנה מבקשת לאחל לכולנו שלאט לאט נתחזק ונבנה מחדש קהילה בנירים עם מה שיש, ונחיה את החיים הכי טובים שניתן יהיה. מציעה לכולנו לזכור שעזרה הדדית חשובה ביותר. לתת כשאפשר ולקבל כשצריך.

כולנו איתך חנה יקרה!
מאחלים בריאות ובשורות טובות.
נמשיך להיאבק להשבת נדב, יגב וכל היקרים והיקרות שנחטפו ונקווה לשובם המהיר.

תמיד מעורבת בתרבות בנירים ובעיקר תמיד רקדה. רקדה בחוגים באזור, בהרקדות, רקדה בחגים ואירועים, השתתפה בחוג למדריכי הרקדות בגבעת חביבה ואף יצרה כוראוגרפיות לאירועים בקיבוץ.

מי לא זוכר את ריקוד הסרטים המרהיב והמיוחד בשבועות?

גם כיום הרגלים זקוקות לתנועה והנפש למעגל. חנה רוקדת באוניברסיטת חיפה וביגור ומוצאת שהריקוד תורם לתהליך הריפוי ומאפשר מעט לנשום.

ניסינו לדבר מעט ככול האפשר על רגעי החטיפה, בהם לא הצליחה לתפוס מה קורה. ראתה את המחבלים באזור הצעירים, מכוניות בוערות ואין צבא. אין ירי של כוחותינו והמכשול נמחק. לא שאלתי על הימים והלילות במנהרה. על המציאות הכל כך קשה, מפחידה ובלתי נתפשת.

המטרה, חנה אומרת, הייתה הישרדות, כל אחד ואחת עשו שם את הכי טוב שיכלו.

כשהחלו לדבר על שחרור, חנה ונדב לא חשבו שישוחררו. דיברו על אימהות לילדים קטנים ועל אזרחים תאילנדים. פתאום באו לקחת אותה. הייתה שנייה קצרה להיפרד מנדב בנה האהוב שהגן ושמר עליה בשבי. כשמחבלי החמאס הארוזים זירזו אותה לצאת, לא הספיקה לומר לו מילות פרידה. שניהם היו בטוחים שיפגשו בארץ בעוד מספר ימים.

מה רצית לומר לו ולא הספקת? "אל תוותר", ענתה. "תחזיק מעמד, אני מחכה לך..." בינתיים כבר חצי שנה חלפה ונדב יחד עם יגב ועוד 132 חטופים וחטופות עדיין שם. חנה אומרת שאין לה אפשרות להשתקם עד שנדב חוזר. בשבי חנה ונדב דיברו הרבה על הדאגה לרועי ורצו כל כך להאמין שהוא בסדר. כששוחררה הכתה אותה הבשורה המרה בכאב נורא.

נעורים נירים במשמרת באוהל התנועה הקיבוצית בניכר החטופים תל אביב 30.3.2024 / הדס גרימברג

מדריך ונערים
חברי קיבוץ
עוברי אורח
צליל גיטרה וקולות של נוער
הנוער שלנו, הגאווה שלנו
ההשקעה הכי רווחית בקיבוץ.
והדמעות על קצה העיניים
מתרגשות, אוהבות, כלכך רוצות שכולם
יחזרו,
ושהבית יחזור
בזכותנו ובזכותם
ובזכות הביחד שלנו.
נעורי נירים 2024

צועק בלי קול - נתנה בהמשכים / משה תייר (אח של אסתר זאנשט)

153 ימים לספירה

"הרבה פעמים מתפרסמים פוסטים של בני משפחות החטופים, המבטאים כאב עצום לצד דרישה להתפטרות מיידית של ראש הממשלה, ושל הממשלה עצמה, הפוסטים הנוקבים האלו, על אף הכעס והתסכול המוצדק, עושים גם הם צעד גדול להתפוררות החברה הישראלית." מתוך כתבה של חבר בעלון קיבוץ להב.

אני יודע שאנחנו בבעיה, או יותר מדויק, שאנחנו הבעיה. מאה שלושים ומשהו משפחות שלא מסוגלות לראות את התמונה הגדולה, שלא יכולות לבחון את הנושא באופן פילוסופי מעמיק, שלא מכירים תודה לממשלה שלהם שעושה הכל, אבל ממש הכל, לטובת העם והמדינה, מבלי לחשוב לרגע על טובתם האישית ואנחנו, להלן "הבעיה", עומדים וצועדים ומפגינים וחוסמים ומפוררים וצורחים: "עכשיו, עכשיו, עכשיו" כבר מאה חמישים ומשהו ימים.

יום חמישי בערב, קבינט המלחמה מתכנס בקריה ומולם קומץ משפחות עומדים ליד השער, נתמכים האחד בשני וצועקים את הסיסמאות הרגילות, כשאחד הצעירים לוקח את המיקרופון וצועק לשמים ולקבינט המלחמה: "... כבר 153 ימים ש-19 חטופות נאנסות יום, יום, יום, יום... 153 ימים שהחטופים עוברים התעללויות יום, יום, יום... והמילים שהדחקנו יוצאות וקורעות את הלב והנשמה. והוא חוזר וצועק וצועק ומתחנן לקבינט המלחמה שידברו איתנו, שיגידו לנו את האמת, שיצילו את המשפחות שלנו, שיצילו את הנשים שנאנסות יום יום, יום יום.

מהאחריות שלהם, ומנסים ומצליחים להתעלם ממי שמזכיר להם שמשהו נורא קרה, כמו אותם הורים שלא רוצים שילדה נכה תגיע למסיבה בה משתתפים ילדיהם.

ואתו חבר ממשיך וכותב בעלון להב: **"אנחנו צריכים להציב קווים אדומים ביחס למה מותר להגיד ומה אסור..."**, **"...צריך לשים קווים אדומים כדי שנשרוד כחברה ישראלית"**.

ואני לעומתו רואה רק איך הקווים האדומים של האתוסים שעליהם גדלנו, כמו "לא משאירים פצועים בשטח", מתפוררים והופכים לנהרות אדומים של דם, דמים וכאב.

170 יום לספירה

בלי קשר לכתוב למעלה, אנחנו חווים תקופה מסויטת. חוסר הידיעה והדאגה לשלומם של יגב גובים מאיתנו מחיר יקר, הזול אלף מונים מהמחיר שהם משלמים במנהרות החמאס.

אנחנו כואבים, חרדים ומותשים, אבל יודעים שאין לנו את הפריבילגיה להרים ידים או להאט את הקצב - וכך אנחנו מוצאים את עצמנו בביקורים ביזאריים שבוע אחר שבוע בוועדות הכנסת ובמסדרונות, מנסים להעיר ולעורר את חברי הכנסת ושרי הממשלה שיעשו את עבודתם ויחזירו את יגב ושאר החטופים הביתה.

ואז באישור המשטרה אנחנו יורדים לכביש וסופרים את הימים שהיקרים לנו נמצאים בשבי, 1, 2, 3, וככול שהמספרים עולים כך אתה חש אי נוחות כלפי הנהגים שעומדים בפקק ושומעים 45, 46, 47 והמספרים עולים ועולים וזה כבר 151, 152 ועם כל מספר שנזעק לשמים אתה מבין יותר ויותר מה הם עוברים, וכשזה נגמר, הכרוז מודה לשוטרים המצוינים ששומרים עלינו. שוב יורדים לכביש ושוב מתחננים בפני ראש הממשלה ושוב סופרים ימים ושוב מתחננים בפני ראש הממשלה "של כולנו" שיצא אלינו, שיחזיר אותם...

ובעולם מקביל, חבורה של בוטים ושופרות מנסים ומצליחים לשוות למאבק צבעים פוליטיים, למרות שבכל הצעידות ובמפגשים והראיונות אנחנו מתחננים לא לערב אותנו עם פוליטיקה... (היום השני לצעדה התעכב בגלל שאחד הצועדים צעד עם חולצה של האחים לנשק).

והזמן עובר, ואנחנו עייפים ומותשים וכואבים עומדים ושומעים שוב "כבר 153 ימים ש-19 חטופות נאנסות יום יום, יום יום, יום יום, יום יום, יום יום....."

והצעקות והרעש והחרדות מונעים מאיתנו לפתח דיון פילוסופי כיאה לאנשי תרבות.

169 יום לספירה

וכמו מזוכיסט אני חוזר לכתבה ומבין שיש לנו **"כעס ותסכול מוצדקים"** (כעס ותסכול יש לי כשאני קורא כתבה כזו בעלון להב ללא שניתן לי כבן משפחה ש"מפוררת את החברה" זכות להגיב...). יש לנו בן משפחה חטוף במנהרות החמאס בעזה! יש לנו בן משפחה שכבר למעלה מ-100 ימים אין לנו שום אות חיים ממנו, יש לנו חרדה ופחד וכאב! **"והמשוואה הזו של העלמת עין לא יכולה להתקיים יותר"** מתחברת לי למציאות שבה אלה שהעלימו עין מהחמאס, מנסים ומצליחים להעלים עין

צעל הבית, בלאגאן גדול - ראיון עם מרסלו / חנה רובינשטיין

בממ"ד בבית המשפחה המודאגת ולביא התינוק, שלא מודע לכל הקטסטרופה המתחוללת סביבו ומתקשה לציית להוראה להיות בשקט... ברקע הודעות הווטסאפ הקשות והמוכרות לכולנו... ב- 18:30 באו חיילים להוציא אותם למועדון, ומשם לבית התינוקות שם יכלו לתת מענה מתאים יותר ללביא.

כל השעות הללו הפרות נותרו ללא מים ואוכל והן לא נחלבות. ברור כבר שפרות רבות נפגעו ואם לא יקבלו מים המצב יחמיר עוד יותר. כשהגיע הבוקר מרסלו רצה ללכת לרפת, אך החיילים לא הסכימו, מחשש שעלולים להיות שם מחבלים. רק לקראת צהריים דניאל והחיילים הלכו לרפת לוודא שאין שם מחבלים. בהמשך, תחת שמירה של חיילים תיקנו יחד עם פינוצ'ו את הנזק למערכת המים, בעזרת התאילנדים חילקו אוכל ליונקים, ובשעה 12:30 ביום ראשון חזרו לחלוב. מרסלו משתף שהיינו הרפת הראשונה שחזרה לחלוב ולתת אוכל ומים. היו רפתות אחרות באזור שאצלים לקח הרבה יותר. זה מאוד משמעותי כי כאשר הפרות צמאות מאוד ושותות בבת אחת הרבה מים, קיימת סכנה של הרעלת מים. בסיכום, 8 פרות מתו במקום ועוד 13 מתו מפציעהן בהמשך.

לקראת אחר הצהריים, כשניתן אישור לצאת מהקיבוץ, הסתבר שהמכוניות המשפחתיות נפגעו וחלונותיהן שבורים, אך במצב שניתן היה לנסוע. דיאנה והמשפחה יצאו לדרך ומרסלו חזר לרפת. לעובדים התאילנדים ניתנה כמובן עזרה לעזוב מיד. שלושה עזבו ו-2 ביקשו להישאר. במשך מספר ימים ראשונים מרסלו עבד עם התאילנדים שנשארו, כאשר הקיבוץ כמעט ריק מחברים והמלחמה בשיא העוצמה מסביב. בהמשך גם שני התאילנדים שנשארו בחרו לעזוב. בתחילת השבוע השני התחילו להגיע מתנדבים. אנשים מופלאים מרחבי הארץ מגיל 18 ועד 76, חלקם רפתנים בעלי ניסיון וחלקם פשוט התייצבו לכל

ביקשתי ממרסלו לשתף מעט מקורותיו מה-7.10 ועד היום כמנהל הרפת. היה לי ברור שניהול והפעלת הרפת בימים טרופים אלו קשים ומאתגרים, אבל לא בטוח שהבנתי עד כמה.

כמו לכולנו הסיפור מתחיל בכלל ערב קודם, בחג הקיבוץ. קרן, מעיין, אשתו ולביא התינוק נשארו לישון. מה שנראה באותם ימים רחוקים כמו שמחה אמיתית של חג.

עם תחילת מטח הפצמ"רים ואזעקות "צבע אדום" נכנסו כולם לממ"ד.

7:20 - הגיע טלפון מאחד מהעובדים התאילנדים: "בעל הבית, בלאגאן גדול". פינוצ'ו שהגיע באותו הזמן לרפת, התקשר גם הוא (ראיון איתו פורסם בעלון בעבר). מרסלו החליט לצאת לרפת, בניגוד לדעת המשפחה שנותרה בממ"ד.

המחזה שראה כשהגיע לרפת היה מזעזע: עובדים הלומים, פרות מתות, סככות פגועות ופלאורסנטים מתנדנדים ברוח, ומים זורמים מצינור שנפגע. מרסלו שלח את העובדים התאילנדים הביתה ונשאר עם פינוצ'ו. המשימה עכשיו היתה לסגור את המים הזורמים, מה שאומר שהפרות נשארות בלי מים. מנסיון הסלמות וימי הקרב בעבר, חשב שעד הצהריים המצב יירגע ויוכלו לחזור לתקן. ב- 8:15 אחרי שהשלים סיבוב לבדוק מה עוד נפגע וצפה במצלמות לוודא מה קורה מסביב, יצא עם פינוצ'ו מהרפת לכיוון השער הראשי, לרכב של פינוצ'ו. ליד הכל בו פגשו את רמי ברגיל (סיפורו שווה כתבה נפרדת). רמי סיפר ששמע קריאות בערבית ויריות ושיש מחבלים בקיבוץ.

באותם רגעים לא נשמעו יריות ונראה היה שהמצב נרגע. הודעה מדיאנה עדכנה אחרת. היא כתבה שהקיבוץ מלא מחבלים ובקשה שיחזור מהר הביתה.

ההתלבטות מה עושים בעתות מלחמה והסלמות. רעיונות שונים עלו, כולל מיגון מכון החליבה ואולי אף להעביר את הרפת מעבר לכביש 232. היום יותר מתמיד, יש צורך דחוף למצוא פתרונות לשמור על חיי העובדים ברפת בעתיד, וכן לחשוב על הרחבת הצוות באנשים שיכולים להצטרף למאמץ בעת חירום.

גם ברמת הקשר, מרסלו מרגיש פגוע מכך שחברי הקיבוץ לא היו מחוברים למה שקורה ברפת, לא התעניינו במה שקורה לרפתנים ובראשם סיון ומרסלו שמסכנים את חייהם באופן ממש. ברור לו שכולם היו בתוך סיטואציה מורכבת, רחוקים ומנסים לשרוד. ובכל זאת חסרה לו ההכרה ושמירת הקשר.

נראה לי שכולנו יודעים, מעריכים ומאוד מוקירים את מרסלו וסיון על הפלא הזה של ההחזרה המהירה של הרפת לפעילות, שמירה על רציפות הטיפול בפרות ושגרת חליבה. על הפעלת המתנדבים כולל דאגה לכל צרכיהם. שום דבר מזה לא מובן מאליו וחשוב שנדע גם לומר זאת בקול.

https://youtu.be/-ndBLEW2Ghk?si=tDMYFCGg_IX5mAFe

משימה ולמדו את העבודה תוך כדי. אין כל ספק שלא יכולנו בלעדיהם. אילולי הם, היינו נאלצים לסגור את הרפת. אין מספיק מילים להודות על החסד הזה שעשו איתנו בתקופה הכי קשה.

בתקופה הזו מרסלו וסיון התחלקו בימי השהייה בנירים. כל אחד בתורו עשה ככול שניתן לנהל את העבודה, ללמד את המתנדבים ולאפשר להם תנאים נוחים ונעימים ככול האפשר כולל אוכל, כביסה וכל מה שצריך. מעט ימים היו שניהם ביחד. בכל התקופה הראשונה ועד אמצע ינואר המשיכו ב-2 חליבות ביום, מתוגברות במתנדבים.

עלה צורך ללמד מישהו את עבודת היונקיה, למלא את מקומו של אליחי עד שחזר לאחרונה. מאמצע דצמבר התגבשה קבוצה מאוד איכותית של 8 אנשים מגיל 22 ועד 32, ביניהם גם אמיתי נכדו של וובקה וכן קרוב משפחה של מורדי. באמצע ינואר 3 תאילנדים חזרו, ובהמשך חזרו עוד 2. מאז אפשר היה לחזור לשגרת 3 חליבות ביום.

כיום עובדים ברפת 5 תאילנדים, 2 שכירים ישראלים שהגיעו כמתנדבים, אליחי שחזר, סיון ומרסלו.

מרסלו וסיון הרגישו במהלך התקופה הראשונה שאין קשר בינם לבין הקיבוץ. מרסלו אומר שהיתה לו קשה התחושה שהקיבוץ באילת ועובדי הרפת לבד תחת אש. מסכנים את החיים למען הקיבוץ והרפת. יש צורך להמשיך ולחלוב ביום ובלילה. לא תמיד הייתה שמירה של חיילים ומכון החליבה לא ממוגן. חוזרת המחשבה במבט לאחור, שכאשר בא לרפת בבוקר שבת, במזל לא נתקל במחבלים והצליח לחזור הביתה בשלום. הסכנה האמיתית ליוותה את עובדי הרפת גם במהלך התקופה הראשונה. בדרך אל הרפת, ממנה ובכל זמן השהות שם. יש מעט מיגוניות, וכיתת הכוננות לרוב לא מסתובבת באזור הרפת.

מרסלו אומר שכבר מספר שנים מלווה את עובדי הרפת שלנו ורפתות אחרות

לציונות, סוציאליזם ואחווה חברים / נמרוד חפץ

(בעקבות שיח אבירי המקלדת במקומי - הלוגו הקבוע בעיתון "על המשמר" בזמנו)
ציונות - פעם, לידיעת חדשים בקהילה וכאלה שלא זוכרים, היה מי ששאל עם כל קבלת חבר חדש לקיבוץ האם הוא "ציוני". בלי להיכנס להגדרת מהות הציונות הנדרשת, בעצם שרות בצבא היה מין קנה מידה, מדד, במיוחד לכאלה שעלו ארצה ומצאו את ביתם ואהבתם בנירים. זה מדד שמזמן לא שואלים עליו. אולי בשיח הקרוב נברר גם מהי ציונות בימינו? האם לשבת ולגור בנירים זה מספיק ציוני? אולי לא?
סוציאליזם - במבט רחב זה בעצם זכויות העובדים השונים, ומהות החברה שאנחנו רוצים לראות אצלנו וגם במקומות רחוקים יותר. אצלנו שמירת זכויות לשכירים השונים, החל במטפלות המסורות למבוגרים ובעלי מוגבלות הצריכים עזרה, דרך עובדים מבחוץ במערכות הקהילה והמשק. כאן יש הבדל בין מועסקים ישירים המקבלים משכורת מנירים, לבין עובדי קבלן שמגיעים לבצע עבודות בחצר ובשדות: זכור לי הפניות לגבי קבלנים שהביאו ילדים לעבודה בשדה. כנראה שמה שקשור לנירים עובד טוב - בחינה אחת היא העובדים הזרים בחקלאות: לא זכור לי מקרה של "בריחה" כמו שקורה אצל שכנינו במושבים לא פעם.

אחוות חברים - בכוונה לא כתבתי אחוות עמים, למרות שגם כאן יש שינוי לטובה בתוך הקהילה. בעבר לא היו מעלים על הדעת להשכיר דירה למגורים לתושבים שלא מבני עמנו, זה עבר ויש תושבים כאלה שמשכירים דיוור אצלנו לא מעט זמן. אחוות חברים היא בעצם העזרה ההדדית מעבר לכתוב בתקנון, למרות שרשת בטחון וסעיפי תקצוב כאלה ואחרים נכנסים למקום זה. הכוונה ל"סירי לידה"; הסעות לחסרי רישיון לצרכים שונים שלא דרך הוועדות והמוסדות; השאלה אם אפשר לעזור מחבר לחברו במצבים שונים. ציון ימי הולדת ושמחות - ולהבדיל עזרה בימי "שבעה" ואזכרות. אז במקום להתלהם דרך המקלדת על השקפת עולם כזו או אחרת, אפשר לבטא הזדהות ועזרה עם משפחות שיקיריהם נרצחו או נחטפו ולהוציא "קיטור" בצורה חיובית כל אחת ואחד לפי הרגשתו: מי בעלייה לכנסת או כיכר החטופים, ומי בעמידה עם שלט ותמונה בצומת רגר/המשחררים. תזכורת למי שלא רואה את הפרסום הקבוע של נעם במקומי ובנירים מדברים, כל יום מ-א' עד ה' 17.00 עד 18.00, יש שלטים במקום ואפשר גם להביא אתכם.

לא על מנת להרגיז / דוד לז

במקום לפצוח בקיטורים וחפירות, אשתדל להיות תכליתי. במהלך החודשים שעברו לנו, רבים וטובים טרחו להקל ולא מעטים השקיעו מאמצים בדאגה בנושא החטופים, הדאגה לילדים ולחינוך, תרבות, טיולים ועוד. עכשיו, כשמרבית החברים מתגוררים בבאר שבע נוספו עוד פעילויות וחוגים שהעיר מציעה וגם עובדים על לחדש את המפגשים שלנו. בכל הזמן הזה, לא נמצא פורום או מקום בו ניתן היה להעלות שאלות לגבי מה שעברנו, לא על מה שקורה בחצר נירים. מדי פעם מישוהו הלהיט את הרוחות (כולל כותב טקסט זה) ונבלם. אמנם פורסם לא במקום המתאים, אבל באין מקום מתאים מנצלים את מה שיש. בקיצור, במקום לדאוג לעוד מפגש עם תקרובת כזו או אחרת, יש להתחיל ללבן עכשיו את מה שהיה.

בהוקרה לצוות הטנק / אליה הלר קרמר

המפגש המרגש שבו הודינו לחיילים בשם הקיבוץ והעובדה ששלושה חיילים נפצעו והם מתמודדים עתה עם הפגיעות להמשך חייהם היה מרגש וחשנו ללא מילים. רותם בן ארי סיפרה לחיילים שבנה האמין לדבריה שהם גיבורי על – ואין נכון מזה.

ביום שני בבוקר נפגשנו בסורוקה מספר חברים מנירים עם צוות הטנק שנלחם במחבלי החמאס על יד נירים. החיילים קיבלו פרחים וחולצות של נירים. צוות הטנק נלחם משבע בבוקר בנירים והגיע מהבית הלבן.

כתבה של כתבת הבריאות אריאלה איילון מ-ynet על פציעתם של החיילים שנלחמו בעוז רוח באיזור נירים, גרמה למפגש המרגש הזה. מירה חביביאן קראה על ארועי הטנק ועל כך שנהג הטנק עדיין מאושפז. מירה יצרה קשר עם כתבת העיתון והכתבת פנתה לסורוקה ותיאמה את המפגש.

לי נודע סיפור הטנק במקרה בלוויה של אביב אצילי ז"ל. נודע לי מתלמיד שחינכתי שחברו איל זפולסקי מקיבוץ אלומות נלחם בטנק בנירים. סיפורתי זאת באילת כשנועם רובינשטיין הציג את המצגת, וגם אורן בוכשטב כבר ניפגש איתו לפני כחודשיים.

סיפור הטנק שלחם כאשר יונתן ואייל נפצעו, יונתן ניפגע בעיניו ופונה בשבע בבוקר עם חיילי גולני כאשר הוא אינו רואה דבר ומגיע לסורוקה רק בארבע אחרי הצהריים לאחר היתקלויות נוספות עם המחבלים. אייל ניפגע בצוואר וברגל והוסיף להלחם עד שהטנק שבק בארבע באיזור המו"פ. הטנק נפגע מטיל כבר בבוקר. שמענו על ארבעה חיילים גיבורים בתוך מערכת צבאית שקרסה, חיילים שלחמו באומץ מחוץ לנירים ובאיזור הגדר והצילו אותנו מאסון מורכב וקשה עוד יותר. הם הצילו אנשים רבים, כולל את בת שבע יהלומי ואת בנותיה מניר עוז. אגב, הם ציינו בפנינו שהם לא ידעו כלל שישנם חטופים וסברו שהיא ערבייה. נדב נהג הטנק לא נפגע ב-7.10 אלא חודשיים אחר כך, והיה חמישה שבועות מורדם ומונשם. רק לאחרונה סיפור הטנק נחשף במלואו.

בנוהל קיץ כיוון שכמות המשקעים השנה הייתה נמוכה והדשאים מתייבשים.

הקיבוץ נטוש, אנשים הוציאו אוכל מהמקררים והוא נרקב בפחים, המערכות של המועצה עובדות חלקית בלבד, יש כלבים משוטטים שמגיעים מעזה, וגם אנשי מפתח בקיבוץ לא עובדים וצוות הנוי נכנס גם לנושא של פינוי פחים, קרטונים ותברואה בקיבוץ. כיום מרים בקשר עם הגורמים במועצה, מה שקצת מקל על העבודה אך עדיין יש בלאגן גדול.

באזור של המשושים והדו משפחתי שנפגע קשה, כרגע הנוי רק דואג לשמור על האזור נקי ומסודר. מחכים להתכנסות של ועדת תכנון.

כשאנחנו מדברות על קהילת נירים התחושה של מרים קשה. היא מרגישה שהקהילה מתפרקת, כל אחד חושב רק על עצמו, מלא ריבים ותככים כפי שמתבטא ב"מקומי"... לא מרגישה שלמישהו חשוב מה קורה בנירים. ברור שאנשים נמצאים בחוסר ודאות וחוסר אונים, לא יודעים מה יהיה, אם בכלל יחזרו לחיות בקיבוץ, ועדיין היא מצפה להרבה יותר מעורבות ואכפתיות מהבית ומהקהילה באופן כללי. הייתה רוצה לחזור ולהרגיש את ה"ביחד" שחסר לה עכשיו מאד.

בימים אלו מרים חוגגת 60 שנה. כשאני שואלת אותה, אם הייתה יודעת את כל מה שיהיה פה, האם הייתה עולה לארץ ובאה לגדל ילדים בנירים, על קו הגבול, היא מתלבטת. "הייתי עולה ארצה בטוח, מה שלא הייתי עושה זה לבואו לגור ליד חאן יונס". כשהגיעה לנירים לא חשבה שנגיע למצב הזה, היה שקט יחסית, "עבדתי 20 שנה בגד"ש ולא פחדתי להסתובב ולעבד את האדמות ליד הגבול...". מאז עם כל ההסלמות והמלחמות, כל מה שעברנו כל השנים, הילדים שגידלנו ונפגעו באופן רגשי מהמצב, וכמובן מאז ה-7.10 היא שואלת את עצמה אם אולי היה טוב יותר לחיות במרכז הארץ ולא לעשות את העוול הזה לילדינו. מה בסה"כ רוצה הבן אדם, לגדל משפחה שמחה ובריאה, לתת לה השכלה ופרנסה. היא כל כך האמינה

אחד הצוותים הראשונים שחזר לעבודה בתוך הקיבוץ בנירים, הוא צוות הנוי. כל מי שמגיע לקיבוץ יכול לראות את התוצאות. הקיבוץ ירוק ופורח, יפה כתמיד, ורק מחכה לנו שנחזור אליו. יצאתי לשתות קפה עם השכנה שלי, מרים, שתספר לי איך קרה וקורה הנס הזה.

מרים מספרת שכשנסעה לקיבוץ בינואר וראתה מה קורה שם, דשא שהגיע לגובה מטר, אזורים בהם ההשקיה לא עבדה והצמחים התייבשו, הזנחה, פחים מלאים, זבל בכל מקום שהשאירו החיילים ועוד, החליטה לאסוף את הצוות ולהתחיל לעבוד. היא התקשרה לחברי הצוות שלה, שכולם הסכימו ישר והתגייסו לעבודה. הצוות כולל את מרים עצמה, מטי, עבדאללה, סאלם ועדן אוליקי ("לפעמים קיבלנו עזרה מארנון אבני שמתנדב לעזור בכל דבר"). היא מספרת שאף אחד לא ביקש ממנה לחזור לעבוד, אך למרות ההפגזות והרעש הקשה, כל הצוות התייצב לעבוד במרץ רב.

העבודה בהתחלה הייתה קשה מאד מכמה היבטים. קודם כל, במצב שהיה, היה צריך לעבוד לאט לאט. לא היה אפשר לכסח בבת אחת, המכונות נסתמו, היה צריך לעשות הרבה פעילויות מקדימות, עבודה סיזיפית וקשה. היו צריכים לבדוק כל דשא לפני שעולים עליו ולסרוק אותו מנפלים וחתיכות ברזל של הפצמ"רים. בנוסף האזור הוא אזור מלחמה, הרעשים של הפיצוצים, המסוקים, היריות, מקפיצים כל פעם מחדש. יש פחד בלב: ביום שפגע הטיל במרפאה, הם היו ממש שם כמה דקות קודם, והם מודעים לסכנה האמיתית שהם נתונים בה. גם בצוות לא תמיד קל, העובדים הבדואים מסורים ונאמנים אך בכל זאת קיים קושי מבחינתה להתמודד עם השפה הערבית והדעות השונות מצד העובדים הבדואים מאז ה-7.10. חוץ מזה הרבה מערכות השקיה ניזוקו, קלאב קאר אחד נלקח ע"י המחבלים שגם גנבו הרבה ציוד ויש צורך להשלים ולקנות ציוד חדש. לאחרונה התחילו להשקות

וברוח אופטימית יותר – מרים שהיא כידוע אומנית בנשמתה, משתתפת יחד עם מטי בסדנת "פורטרט עצמי" כחלק מחוסן. בוקר אחד בשבוע שהיא לוקחת לעצמה, לנפש, ונהנית שם מאד.

מרים מאחלת לקיבוץ לחזור לאווירת הביחד והקהילתיות, שנצליח לגדל ילדים בריאים ולא פוסט-טראומטים. לעצמה היא מאחלת הרבה בריאות לה ולילדים.

מרים מבקשת להדגיש שהכי חשוב היום זה שהחטופים יחזרו עכשיו הביתה!

אני מצטרפת לברכות, וגם לתודות למרים ולכל הצוות על העבודה הנפלאה שהם עושים.

כמה בקשות/הערות שמרים מבקשת למסור לציבור שמגיע לנירים:

- לא לזרוק כלום לפחים הכתומים, לא מפנים אותם.
- קרטונים לזרוק ישירות בנקודת האיסוף ליד הכל בו ולא ליד הפחים.
- מי שרוצה לעבוד בגינתו הפרטית וזקוק לפינוי גזם, יכול לבקש ונביא לו פיילה שתעמוד ליד הבית.
- לצערה בשלב זה צוות הנוי לא יכול להיכנס לעבוד בגינות פרטיות בשל העומס הרב.

שאפשר לחיות בשלום. היום פחות מאמינה. איבדה אמון בכך שהצד השני רוצה לחיות לידנו בשקט. כל כך הרבה כסף היה להם. במקום להשקיע אותו בחיים, בבניית הרצועה, יכלו לעשות אזור מקסים עם מלונות, חופי ים מדהימים, השקיעו הכל במטרה להרוס אותנו. וגם איבדה אמון בממשלה ובצבא...

ברור לה שביטחון אמיתי לא יהיה פה. כמו שהצליחו לפרוץ את כל הגדר (שעדיין פרוצה, ולא ברור מתי ואיך ישקמו אותה) הם יוכלו לעשות את זה שוב, ואולי עם הרבה יותר אנשים ובעוצמה גבוהה יותר...

יניב, הבן שלה כבר אומר שלא יביא את הנכדים לבקר בנירים בתקופה הקרובה, וכמובן שזה מאד מטריד אותה, ויואב מתמודד עם מצב מאוד מורכב וקשה אחרי ש-11 חברים שלו נרצחו ב-7/10. זאת הדאגה הכי גדולה שלה היום, שהוא יצליח להתגבר על המצב הזה.

באופן כללי לא ברור לה מתי, איך ומי בכלל יחזור לקיבוץ, והתחושה היא קשה. בינתיים היא מנסה לשמור ולתחזק את הקיים, לשמור על הניקיון ולשמור על הירוק עד שנדע יותר מה קורה.

חשבתי על הנכד שלי / אורנה סילמן

חשבתי היום על הנכד שלי בן החמש
מה עובר עליו עם כל מה שמתרחש.
אנחנו כמבוגרים לא באמת קולטים.
סופגים ולא מבינים
שומעים ולא תופסים
אז מה יש לצפות מהקטנים?
פעם יכולתי לומר: יהיה בסדר, תיכף זה יעבור. אוטוטו הביתה נחזור.
היום לא. לא יודעת מתי
לא יודעת אפילו אם
אז מה לעזאזל אומרים לילדים?
פעם יכולתי להרגיע: מפלצות זה לא אמיתי
היום תצטרכו לשכנע אותי.
מבוגרים וילדים בעצם באותו המקום
מרגישים על פי תהום.
ומי יעודד? מי יתווה דרך? מי ירגיע? מי ישכנע שאין מפלצות, או שהן ממש רחוקות?
גם במושגים של זמן אנחנו המבוגרים באותה מידת הבנה כמותם. מתי נחזור הביתה?
מתי תיגמר המלחמה? כל תשובה אינה אמיתית וכנראה לא נכונה.
סוג של מרחפים במקום, מרחפים בזמן. בלי שורשים או עוגן יציב.
עוברים יום ועוד לילה, מתפקדים מי פחות מי יותר. דואגים, מקווים, משוועים
לנורמליות, לסוג של שיגרה. לשמוע את הצלילים שהיכרנו, את הריחות, את המרחב.
בינתיים נראה לי הכי נכון לחבק, להרגיש זה את זה קרוב לחזה. לנשום יחד. פשוט.
בסיסי. לא באמת יודעים מה יהיה. אבל את זה יש.
לי ולנכד שלי בן החמש.

נמלת הקציר / גליה הלר קרמר

נמלת הקציר
כשהייתי ילדה בגן בנירים,
רותי הגננת הראתה לנו
קן נמלים שחורות וגדולות לי הן נראו מפחידות
רותי אמרה שקוראים להן
נמלת הקציר.
בנירים ראיתי אותן נושאות גרעינים של תבואה לא פעם.
והנה במדרגות מרחוב טרומפלדור לרחוב האבות יש קן כזה.
נמלות הקציר הזכירו לי פתאום את הבית. רק שאין להן שדה או פרחי בר.
אז איך קוראים לכן כאן בבאר שבע,
במדרגות האבן בעיר העתיקה של באר שבע?

פורים לילדי נרים / הדס גרינצברג

הילדים מאוד ציפו לפורים, הם כמו בן מבינים שזה לא פורים רגיל אבל השמחה שלהם מדבקת את כולנו. הצוותים התגייסו, הן של החינוך החברתי והן של הגיל הרך, הנהלת תרבות שלחה נציגה שעשתה מעל ומעבר (שרון כהן), וגולת הכותרת: קבוצת בר המצווה שנחתה עליהם משימה שונה השנה, ובמקום ביתן פחד - עדלאידע ותחנות לאירוע של שמחה ותחפושות. כמו בן שהנעורים נתנו להם את הרוח הגבית ואת ברכת הדרך.

הלכנו, צחקנו, צעדנו, נופפנו, אספנו את גן דרור והמשכנו קדימה, כאשר אנשים מסתכלים ולא מאמינים: נחיל של אנשי נרים שמחים ומחופשים לא מוותרים על מסורת החג. הייתה ארוחת צהריים מלאה בשפע, הצגות ילדים, הצגת הורים ותחנות ובסופן מופע להטוטנות.

הכי חשוב: הילדים היו מאושרים, ונראה שגם לשאר היה קצה של חיוך כי לרגע אחד היה נראה שזה נורמלי.

חשוב לנו לספר לקהילה שהאירוע תוכנן כך שלכול שכבות הגיל יהיה מקום ועניין, ונשמח בפעמים הבאות להגעה של כולם על מנת שנוכל להיפגש מעט.

בשבת הילדים וההורים נסעו לקיבוץ להב שהזמין לחגוג עם ילדי הקיבוץ. תודה גדולה על ההזמנה והאירוח, היה מאוד מוצלח ומחמם לב.

עמוד האינסטגרם של קיבוץ נירים / מיכל רהב

מרגע תחילת אירועי ה-7 באוקטובר, אדל וחברים נוספים בתבונה רבה החלו לתעד בתמונות וסרטונים מהממ"ד שלנו. מאז ועד רגע זה צברנו שעות רבות של עדויות, מאגר ענק של צילומים וסרטונים, וכמובן פרוייקט הדגל של אדל "תמונות בשחור לבן". מאז עזבנו את ביתנו, נוכחנו לראות כי דעת הקהל העולמית מושפעת בעיקר מרשתות המדיה החברתית, כאשר המובילות הן אינסטגרם וטיקטוק.

הוחלט על פתיחת עמוד אינסטגרם כדי להפיץ בראשונה את הדרישה להשבת החטופים, ובנוסף לספר את הסיפור של נירים בעבר בהווה ובעתיד; עד אירועי ה-7, אירועי ה-7 ואת דרכנו חזרה הביתה; דיפלומטיה ציבורית וחשיפה לקהילה הבינלאומית. זאת מאחר והמלחמה שלנו על דעת הקהל העולמית היא לא רק ברצועת עזה אלא גם ברחבי הרשתות החברתיות.

עמוד האינסטגרם פתוח לכולם ואין בו תכנים או מידע על ההתנהלות ופעילויות פנימיות של הקיבוץ.

אין בו גם הבעת דעה פוליטית או דתית מכל סוג. מזמינים את כולם להצטרף לעמוד, ולשתף את הפוסטים שלנו על מנת להרחיב את החשיפה שלנו ככל שניתן.

https://www.instagram.com/kibbutz_nirim

משלחת לארה"ז / איתן פרנקל

חזרתי לאחרונה ממשלחת של הסוכנות הציונית העולמית וה-GCCA מאוהיו וניו ג'רסי. הייתי ב-3 ערים – אוהיו יאנגסטאון, דייטון וטולדו. זה היה מסע מרגש ביותר, שהביא לי ולשלוש חברי הצוות חוויות מרתקות ומחזקות.

בכל ראיון שערכנו במהלך המשלחת, ניסינו להעביר את עוצמת הזוועות שחווינו ואת הצורך להחזיר את החטופים במייד. סיפרתי על החוויה האישית שלי מאותו יום נורא ועל הדרך שהקהילה שלנו התמודדה עם האתגרים. סיפרתי על הטרגדיות וגם על הניסים הקטנים שהתרחשו.

בנוסף, פגשנו קהילות יהודיות, התראיינו לערוצי החדשות ולעיתונים מקומיים. זה היה כבוד גדול לייצג את אנשי העוטף ולהציג את הצורך בשחרורם של כל החטופים והחטופות.

המשלחת הייתה אינטנסיבית מאוד, אך גם מרפאה ומחברת. אני מקווה שהצלחנו לתרום להבנתה של ישראל בעולם ולהעביר את הצורך הדחוף לשחרור החטופים.

